

Artikel: Minervahuizen gekoesterd als een pasgeboren baby
Rotterdams Dagblad van 28-12-2002

Door: Joyce de Bruijn

Nieuwe eigenaar is op zoek naar informatie over voorloper
WTC

Rotterdam - Ze rusten onopvallend in het stadsgewoel en je fietst er langs zonder ze echt te zien. De Minervahuizen, ingeklemd tussen het Rodezand, de Meent, de Leeuwenstraat en de Westewagenstraat, zijn een gegeven. Iedereen kent de plek. Al is het alleen maar van de reallife docusoap The Bar, die werd opgenomen in het -toen nog- gelijknamige café op de hoek van het Rodezand. Maar de panden hebben ook een minder banale historie. Een geschiedenis die wat de nieuwe eigenaar betreft best eens voor het voetlicht mag treden.

Zijn het Minervahuis I, II en III interessant? Nou en of. Robin von Weiler, die zich namens zijn familie heeft ontfemd over de panden, heeft er inmiddels in samenwerking met het Gemeentearchief, de Nederlandse Bond van Architecten en het Nederlands Architectuurinstituut een hoop informatie over verzameld. En foto's. Stápels foto's. Van de oplevering. Van vlak na het bombardement. Van de glorie-dagen in de jaren vijftig.

"Het is zo jammer dat zo weinig mensen omhoog kijken. De architectuur van Minervahuis I, met dat metselwerk, die ronde gevel, de terugliggende balkons, past helemaal in die tijd. Veel mensen denken dat het is ontworpen door Dudok. Maar de architect is J.P.L. Hendriks. Het Minervahuis I werd in 1937 gebouwd en was het eerste kantoorgebouw waarin de ruimte aan bedrijven werd verhuurd," vertelt hij.

Minervahuis I werd gebouwd op een stukje peperduur Rotterdam. De Meent loopt dwars door het gebied dat in de jaren twintig het Zandstraatkwartier heette. "Dat was vroeger de hoerenbuurt. Met smalle stegen, slechte panden en geen riolering. De gemeente Rotterdam vond dat maar niks. Die nam een plattegrond, zette wat rode lijnen en hup, binnen die lijnen werd alles plat gebulldozerd om plaats te maken voor het nieuwe Stadhuis, de Beurs en het Postkantoor. Maar alle panden die er stonden moesten worden opgekocht of onteigend en dat heeft een vermogen en vele jaren rente gekost. De crisistijd vertraagde alles en leidde tot reusachtig hoge grondkosten voor de gemeente."

Wie zich dus een huis of kantoor aan de Meent kon veroorloven, had het helemaal gemaakt. "Het is nog steeds een toplocatie," weet Von Weiler, die tot zijn huurders Stadsregio Rotterdam, Centrumraad en advocatenkantoor Van Traa rekent.

Minervahuis I was na het verwoestende bombardement bijna het enige pand dat nog overeind stond aan die kant van de Coolsingel. "Dat kwam door het betonnen skelet. Panden met staalskeletten stortten in door de verzengende brand."

Minervahuis II is ook al zo bijzonder. "Dat werd in 1941, onder de Duitse bezetting, gebouwd voor bedrijven in de stad die waren getroffen door het bombardement. Die wilden zo snel mogelijk weer aan de slag. Opmerkelijk dat men een kantoor ging bouwen op de plaats waar eerst woningen stonden. Terwijl er zo'n ontzettend hoge woningnood was." Van Traa Advocaten waren de eerste bewoners van Minervahuis II.

Von Weiler, die eerder een prijs won met de restauratie van zijn kantoorgebouw Industria aan de Rozenlaan in Hillegersberg, koestert zijn panden als pasgeboren baby's.

"De entreehal van Minervahuis I was geel en die van Minervahuis II

turquoise," gruwelt Von Weiler. "Die hebben we laten overschilderen in kleuren die eind jaren dertig veel werden gebruikt. Diep blauw gecombineerd met hoogglans zwart en gebroken wit."

In Minervahuis I is het trappenhuis weer in originele staat glad gestuukt en een week geleden liet hij op alle gevels in karakteristieke bronskleurige belettering Minervahuis aanbrengen.

"Die zijn nagemaakt aan de hand van foto's uit de jaren vijftig. Er zaten eerst van die lelijke verlichte plastic letters op." Ook kwam er een deftige pilaar voor de deur met het logo van de Minervahuizen en daarop de namen van de huurders. "Zo zijn de huurders ook goed herkenbaar en krijgen de panden weer het cachet dat ze verdienen."

Het liefst zou hij ze helemaal in oude staat terug brengen, inclusief bijvoorbeeld de hoge betonnen plafonds aan de binnenkant.

"Met de huidige arbowetten is dat niet mogelijk. Door hoge plafonds krijg je een rampzalige akoestiek. Bovendien hebben we tegenwoordig luchtverversingskanalen nodig en moeten we allemaal kabels wegwerken."

Marmer

Waar het financieel, wettelijk en logistiek enigszins mogelijk is, zal hij echter proberen zoveel mogelijk authentieke details terug te brengen, desnoods met eigen handen.

Het is een uit de hand gelopen hobby waarin hij af en toe moet worden afgeremd, erkent hij. "Ik weet wel dat er grenzen zijn." Maar hij kan het niet helpen de tand des tijds af en toe te vervloeken. Foetert: "Achter die deur bevindt zich een prachtig marmeren trappenhuis. Maar het is een nooduitgang. En die deur is van koper. Hebben ze wit geschilderd, de idioten.

Von Weiler zou het liefst een boek laten samenstellen over de Minervahuizen en het naastgelegen Rosaliahuis, dat inmiddels is omgedoopt tot Minervahuis III.

Ofschoon hij al veel feiten heeft verzameld, is hij nog op zoek naar informatie over de gebouwen en met name de bouwer.

"Ik weet wie de architect is, maar weet niet wie het heeft gebouwd. Over Minervahuis I heb ik helemaal niets omdat het van voor 1940 is. Het Gemeentearchief is in de oorlog verbrand. Ik zou zo graag foto's hebben van de bouw en van het interieur.

Misschien dat vroegere huurders, zoals N.V. Struycken en Co, mij daaraan kunnen helpen. Ook mensen die het hebben zien bouwen zou ik graag spreken."

Wie de gevraagde informatie heeft, kan het contact formulier invullen (klik op contact links)